

Szétszabdalt irodalom

Irodalmi-művészeti életünk súlyos nehézségeit és működési zavarait aligha enyhítheti az újabb, szakmán belüli pártoskodás és szakadás ténye. Pedig a hazai írók egy részének legutóbbi manifesztuma — amelyet *Szilágyi Ákos*, *Eörsi István*, *Konrád György* és többek nevével „fémjeleznek” — újabb szekértábor harci készültségét jelzi napjainkban.

Ha mindez csak esztétikai-ízlésbeli program meghirdetését jelentené, nem is okozhatna komolyabb bonyodalmat. Ám az újabb szakadás mögött nem rejthető el a nyilvánvaló politikai-világnézeti töltés, az a fajta kirekesztő és megbélyegző jelleg, amelyet e tábor ideológusai megfogalmaznak s gyakorlati síkon szüntelenül alkalmaznak is.

A Magyar Írószövetség jószándékú működését a kisebb irodalmi szövetségekkel (Független Magyar Írók Szövetsége, Magyar Írók Egyesülete) vagy akár a nagyobb sugarú szervezetekkel (Magyarok Világszövetsége) való szerves kapcsolat-

tartása és állandó dialógusa is igazolja.

De azokat a gyűlöletet sugalló és tovább szikráztató eszmei gránátokat, melyek az újonnan deklarált írócsoport centrumából robbannak más világnézetűek felé — mintegy bebetonozva gazdasági és nexusbeli primátusukat — semmiképpen sem tekinthetjük esztétikai eltérésnek vagy különállásnak. Különösen akkor nem, ha tudomásunk van arról, hogy az új csoport igenlői közé olyan neveket is besoroltak, akiktől előzetesen nem kérték hozzájárulásukat.

Az ilyen légkörben történő „csoport-alakítás” nem lehet más, mint a határon belüli és a határon túli becsületes, magyar írók elleni nyílt hadüzenet.

Nagy kár, hogy irodalmi életünk amúgy is megnehezített, súlyos mindennapjai ilyen körülmények között zajlanak, és az alkotói munkát ilyen ellenséges csapatmozdulatok kísérik.

Szeghalmi Elemér